

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XII. ročník
číslo 8/2014

Všetci sme Cirkev: smelo kráčajme s ružencom
cez všetky ťažkosti, protivenstvá, búrky!

Ján XXIII.

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Ovocie už dozrelo...
strana 3

Otázočky

Rozhovor s p.
kaplánom Jozefom
Mikulom
strana 4-5

Svedectvo

Púť Banskobystrickej
diecézy v Šaštíne
strana 5-6

Boli sme pri tom

Zbor LAUDATIO na
dvoch slávnostiach
strana 6-7

Zamyslenie

Október zasvätený
Ružencovej Panne
Márii
strana 8-9

Týka sa nás

Spoločenská etiketa
platí aj v kostole
strana 10-12

Zamyslenie

Uznať pravdu o sebe
a o Bohu
strana 12-13

Farská kronika

od 27.8. do 22.9.2014

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Ella, Jana Ben - Nun
Beata Machová
Lukáš Tóth
Norbert Síleš
Lukáš Škríb
Tomáš Horňák
Nina Janiková
Hanna Borončová
Ema Zábojníková
Damián Hunka
Vanesa Gunišová

Sviatosť manželstva prijali:

Peter Boldiš a Romana Záhumenská
Tomáš Hubálek a Martina Chrenová

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Pavel Piťuch, 68 r.
Zuzana Junasová, 50 r.
Andrej Talár, 79 r.
Milan Kosanič, 84 r.
Peter Mališ, 61 r.
Juliana Psicová, 61 r.
Pavel Oršula, 95 r.
Rudolf Jankula, 64 r.
Zdeněk Čapek, 63 r.
Jozef Oršula, 74 r.

Duchovné cvičenia

Za oknom svet, predou mnou Ty, ktorý si ho stvoril, ktorý nás vykúpil.
Modlitba srdcom povedaná, Ty rozumieš mi sám, že tri dni nechcem
vidieť svet, že s Tebou, len s Tebou prežiť ich chcem.
Len Ty - ja, to je moja túžba jediná.

Rozprávať s Tebou sa chcem vo dne, v noci: že Ťa uznávam, že sa Ti
klaniam, že prosím o odpustenie, že prosím o pomoc, že Ti ďakujem a že
Ťa milujem.

A nech sa čo chce melie, zlu hrádzu pevne stelie BOH a mocne drží svoju
dlaň. Modlitbu všetci prednesieme Pánu, vďaka za dar v duši, srdci, aby
nás žehnal na cestách a nik nemal núdzu.

Tak vyzliecť sa chcem zo seba a obliecť si Teba, môj Pán, aby si bol vždy
so mnou a všade ma sprevádzal.

Chcem Ti spievať žalmy, duchovné piesne, ďakujem, že si, že si bol a
budeš navždy, Ty môj milovaný.

Eva Č.

Liturgický kalendár

5.10. - 27. nedeľa v cezročnom období
7.10. - Ružencovej Panny Márie
12.10. - 28. nedeľa v cezročnom období
19.10. - 29. nedeľa v cezročnom období
26.10. - 30. nedeľa v cezročnom období

Ovocie už dozrelo...

Začala jeseň. Obdobie zberu plodov celého roka. Dnes si už človek menej uvedomuje, akú námahu a starostlivosť je potrebné priniesť, aby sme niečo vypestovali a mohli sa tešiť z ovocia. Veď pre dnešného človeka je také jednoduché získať do hypermarketu a mať hneď čerstvé ovocie. Akosi zabúdame na celú tú námahu a starostlivosť, čo museli vynaložiť tí, ktorí to ovocie vypestovali. Podobné očakávania máme častokrát aj v duchovnom živote. Chceme hneď vidieť ovocie našej snahy, našej modlitby, našich predsavzatí. Skúsenosť je však iná. Možno sa často pýtame: Čo robiť, aby sme dosiahli ono duchovné ovocie - ovocie Ducha Svätého. Ježiš nám v podobenstve o viniči pripomína. *Ten kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia.* Nechať Boha pracovať na našom posvätení. A mať trpezlivosť človeka očakávajúceho úrodu v tom správnom čase. Vytvoriť vo svojom srdci podmienky, aby Boh mohol pracovať. Lebo stále platí to Ježišovo ...*lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.* (Jn 15, 5)

Začal sa mesiac október. Teraz viac ako inokedy v roku vzývame Pannu Máriu a prosíme, aby sme hlbšie vstúpili do tajomstiev života jej Syna prostredníctvom modlitby sv. ruženca. Ak si hľadáme vzťah k tejto modlitbe, je na to vhodný čas. Skúsme ju zaradiť do nášho života modlitby a určite uvidíme jej ovocie. Ak už sme objavili jej krásu a silu, vytrvajte. Z histórie vieme, že pomohla v mnohých prípadoch, keď viera a Cirkev boli v ohrození. Aj dnes je preto aktuálna. Aj v dnešnej dobe sú tu mnohé výzvy, ktorým treba čeliť. Mária prijala pod krížom v osobe Jána nás všetkých, aby nám pomáhala na životnej ceste.

Nedávno sme ukončili rok Sedembolestnej Panny Márie. Osobitne sme sa zasvätili my osobne, ale aj celý náš národ Ježišovi Kristovi prostredníctvom Panny Márie. Pozývajte ju

stále viac do svojho života, do situácií, ktoré prežívame. Teraz viac ako inokedy potrebujeme jej pomoc a ochranu. Vykróčme spolu s Máriou na cestu nasledovania Ježiša Krista. Staňme sa svedkami sily modlitby, ktorá upevňuje vieru, posilňuje nádej a roznečuje lásku. Rozhodnime modliť sa nielen vtedy, keď je to ľahké, keď prežívame útechu, ale aj vtedy, keď bojujeme s rôznymi myšlienkami alebo únavou, lebo vernosť modlitbe posilňuje našu vernosť Bohu. Učí nás počúvať a vidieť srdcom. Vnímať udalosti nášho života z inej perspektívy - tej Božej. Robí nás vnímavými na podnety Ducha a pozornými voči druhému človeku. Nesme vo svojich modlitbách nielen

našich drahých, ale aj tých, ktorí potrebujú pomoc, lebo je to prejavom milosrdenstva a lásky. Poprosme Pannu Máriu, aby nás naučila pravej modlitbe - modlitbe srdca a pomohla nám v nej vytrvať. Nebojme sa nejakej tej námahy, lebo ona nám prinesie ovocie v ten správny čas v podobe pokoja a radosti, sile a dôvere, ktorá pramení z Boha.

Všetkým Vám, milí čitatelia, prajem, aby Vás Boh obdaril bohatým ovocím, nielen tým fyzickým v podobe šťavnatých jabĺk, hrušiek či iného ovocia, ale aj ovocia Vášho duchovného života, Vašej modlitby a obety, ktoré je omnoho vzácnejšie. Aby ste mu s radosným srdcom dokázali ďakovať za všetky jeho dary nielen teraz na jeseň, ale celý rok.

Mgr. Jozef Mikula
kaplán PE - mesto

Rozhovor s p. kaplánom

Drahí veriaci, prinášame Vám rozhovor s pánom kaplánom Jozefom Mikulom, ktorého sme privítali v našej farnosti.

1. Tak ako Vašich predchodcov ani Vás, dôstojný pán, neobíde otázka, ktorá vari najviac zaujíma našich čitateľov. Čo nám poviete o sebe?

Aspoň tak v krátkosti: Pochádzam z metropoly východu, z Košíc. Mám 38 rokov. Som najstarší z troch súrodencov. Vyštudoval som informatiku v Košiciach. Tri roky som pracoval v Bratislave ako programátor. Teológiu som vyštudoval v Badíne. Som členom Komunity Emanuel.

2. Kedy ste prijali kňazské svätenie a kde ste doteraz pôsobili?

Moja cesta ku kňazstvu bola zaujímavá. Túžba stať sa kňazom sa ozývala už počas štúdiá na gymnáziu, ale vtedy som akosi nenašiel odvahu urobiť také radikálne rozhodnutie. Tak som vyštudoval informatiku. Potom nasledovala vojenská služba. Po jej ukončení asi po dvoch mesiacoch som sa zamestnal v Bratislave ako programátor. Tu som asi po dvoch týždňoch, keď som hľadal nejaké spoločenstvo, spoznal Komunitu Emanuel a po troch rokoch som sa stal jej členom. Neskôr som odišiel na deväť mesiacov do Ríma na formačný kurz pre prácu laického misionára s názvom Emanuel School of

Mission. Dostal som neplatené voľno a plánoval som, že sa znova vrátim a budem ďalej programovať, ale nakoniec to bolo úplne inak... Tam sa vo mne počas veľkonočného trojdňa znova prebudila túžba zasvätiť sa Bohu a stať sa kňazom. Preto po skončení tohto kurzu som sa rozhodol stráviť 9 mesiacov v meste Namur v Belgicku. Bol to Rok sv. Jozefa na rozlišovanie, aby som sa uistil v tejto voľbe, či ma Pán skutočne volá do kňazstva. V jeho závere, po duchovných cvičeniach, som sa s veľkou radosťou a pokojom rozhodol pokračovať na tejto ceste štúdiom v kňazskom seminári v Badíne. Po piatich rokoch štúdia v našom seminári som bol vysvätený za diakona a o rok neskôr v roku 2012, kardinálom Jozefom Tomkom v Banskej Bystrici, za kňaza. Moje prvé kaplánske miesto bolo v Banskej Bystrici v meste. Ďalej som pôsobil v Žiari nad Hronom a od 1. júla pôsobím tu v Partizánskom.

3. S akými pocitmi ste k nám prichádzali?

Snažil som sa to brať ako novú výzvu v mojom kňazskom živote. Kňaz je podľa mňa doma všade tam, kde je poslaný. Je tu nová farnosť a noví ľudia, ale tá istá Cirkev, ten istý Kristus. Myslím, že som sa tu celkom rýchlo udomácnil aj vďaka veľmi srdečnému prijatiu. To, že som bol poslaný práve do farnosti Božského Srdca, asi tiež nie je náhoda, keďže kňazi z Komunity Emanuel spravujú pútnické miesto v Paray-le-Monial vo Francúzsku, kde Pán Ježiš zjavil svoje srdce sv. Margite Márii Alacoque. Máme tu svoje, dalo by sa povedať, duchovné centrum, preto je mi táto spiritualita veľmi blízka.

4. Aký by podľa Vás mal byť „ideálny“ kňaz?

Ideálny a dokonalý kňaz je jedine Ježiš Kristus. Čiže snaha čím viac sa pripodobniť Jemu aj každodenným slávením sv. omše. Jednoducho byť s Ním a premieňať to svoje srdce podľa toho Ježišovho. Od Neho sa učiť a čerpať. Aj keď to je asi celoživotná úloha. Stále je na čom pracovať.

5. Prezradíte nám vaše záľuby a záujmy?

Mojou záľubou je duchovná literatúra a momentálne aj programovanie mám už iba ako záľubu. A, samozrejme, pastorácia a všetko s tým spojené.

6. Máte svoje životné krédo?

Mojím mottom je tento výrok: „Kľúčom

k srdcu nie je naša šikovnosť, ale vždy naša láska.“ Dostal som ho raz na nejakej mládežníckej akcii a veľmi sa mi zapáčil. Zo Svätého písma by to bolo: „Ja som cesta, pravda a život.“ (Jn 14, 6)

7. Čomu by ste sa chceli najviac venovať v našej farnosti?

To je ťažko povedať. Nepreferujem žiadnu oblasť, či vekovú skupinu. Do farnosti som bol poslaný pre všetkých a tak by som aj chcel pracovať v pastorácii. Chcem byť kňazom pre všetkých, lebo farnosť by mala byť takýmto miestom - pre všetkých.

Za rozhovor p. kaplánovi ďakujeme a vyprosujeme mu veľa Božích milostí v kňazskej službe a ochranu Panny Márie.

redakčná rada ☺

Púť Banskobystrickej diecézy v Šaštíne

30. augusta 2014

Púť našej diecézy k Sedembolestnej Panne Márii v Šaštíne

V sobotu 30. augusta sa uskutočnila celodiecezna púť Banskobystrickej diecézy v národnej svätyni Panny Márie Sedembolestnej v Šaštíne, na ktorej sa zúčastnilo všetkých 12 dekanátov diecézy. Nechýbali sme ani my s našim p. dekanom Mons. Vladimírom Farkašom. Program púte ponúkal možnosť prísť ku sviatosti zmierenia, ktorú ponúkali kňazi nielen v bazilike, ale aj pred ňou. Prípravu pútnikov na slávnostnú svätú omšu predchádzala modlitba svätého ruženca so zamysleniami. Slávnostná svätá omša, ktorú celebroidal náš banskobystrický biskup

Mons. Marián Chovanec začala slávnostnou procesiou, počas ktorej otec biskup žehnal okolostojacich pútnikov. V homílii vysvetlil partikulárnu cirkev na čele s biskupom a jej fungovanie v dekanátoch. Zároveň poukázal na to, že sa máme zveriť do rúk Panny Márie Sedembolestnej, patrónky Slovenska, ktorá bola verná a všetkému, čo povedal Boží Syn, verila, nad jeho slovami uvažovala a hlboko si ich uchovávala vo svojom srdci. Nadovšetko dôverovala Bohu, bola a je milujúcou matkou, ktorá sa nikdy nepohoršovala. Katolícka cirkev je svätá,

máme zostať verní cirkvi, aj keď sa zasvätené osoby, katechéti dopúšťajú nevedome chýb... Svätá omša skončila pápežským požehnaním, ktoré nám odovzdal svätý otec prostredníctvom nášho otca biskupa. Potom sme sa všetci modlili modlitbu zverenia diecézy pod ochranu Panny Márie Sedembolestnej. Program pokračoval predstavovaním dekanátov, pričom každý dekanát so svojím dekanom a s jednou rodinou prevzali od otca biskupa exhortáciu Evangelii Gaudium. Aj keď bazilika a okolie boli preplnené cca 3000 pútnikmi, každý mal možnosť nájsť si „miestečko“, aby precítil v modlitbe prítomnosť našej drahej Matky a vzácnosť tejto neopakovateľnej chvíle. Tu sme mali možnosť našej drahej Matke, ktorá po stáročia ochraňovala náš národ i teraz, v tak vážnej dobe, zveriť všetky naše trápenia,

starosti, obavy, ale aj nádeje, že vždy nás bude ochraňovať svojou materinskou láskou a vyprosovať u svojho Syna potrebné milosti. V pokornej modlitbe pred Matkou Božou boli aj naši kňazi z diecézy, ktorých bolo okolo 90. Každý jeden z nás odchádzal domov povzbudený a naplnený duchovnými zážitkami. Nezabúdajme na našu drahú matku Pannu Máriu Sedembolestnú a horlivo sa ako naši predkovia utiekajme k tej, ktorá nad nami bdie ako starostlivá, milujúca a verná matka ochraňujúc svoje deti od všetkého zla. Modlime sa horlivo v rodinách, v spoločenstvách ruženec, o ktorom sv. Ján Pavol II. povedal: „Ruženec je sladká reťaz, ktorá spája človeka s Bohom.“

Svätá Matka, Krista rany, ktorými bol doráňaný hlboko mi v srdce vtlač.

Peter A.

Zbor LAUDATIO na dvoch slávnostiach

Nestáva sa často, aby sme s farským zborom spievali v jeden deň na dvoch slávnostiach. Nuž ale pozvanie sa predsa neodmieta. ☺

Ako prvé sme navštívili blízke Šimonovany. Na pozvanie dôst. pána Mareka Veverku sme spievali na slávnostnej hodovej omši. Túto peknú slávnosť mohol trochu pokaziť len dážď, pretože svätá omša bola vonku, ale pán farár nás ubezpečil, aby sme mali vieru, vraj Panna Mária sa o pekné počasie isto postará. Tak aj bolo. ☺ Občas aj slniečko vykuklo, aby nás počas slávnosti ohrialo. Bolo nám veľkou ctou svojím spevom obohatiť túto slávnosť a okrem duchovného zážitku si odnášame aj milú spomienku na Hanku Servickú, s ktorou sme sa v speve počas svätej

omše striedali. Pani Hanka je významná speváčka ľudových rusínskych, šarišských a duchovných piesní na Slovensku. Po skončení svätej omše nasledovalo agapé a koncert Hanky Servicekej v šimonovianskom kostole.

No my sme sa so zborom dlho v Šimonovanoch nezdržali. V našom farskom kostole nás totiž čakala ďalšia slávnosť. Keďže bol sviatok Povýšenia Svätého Kríža, tak sme spevom chceli Pána chváliť a aj svojou troškou skrásliť túto sviatočnú liturgiu.

Vďaka Ti, Pane, že nás tak miluješ!

Boris

BOLI SME PRI TOM

foto: Martin Znášik

Október zasvätený Ružencovej Panne Márii

Pri novodobých cirkevne uznaných zjaveniach Matky Božej, či už v Lurdoch alebo vo Fatime, ju možno vidieť vždy s ružencom v rukách. Tak veľmi jej záleží na tom, aby sme túto modlitbu rozširovali všade ako modlitbu za záchranu kresťanských hodnôt. Veľmi jej záleží na tom, aby sa modlitba ruženca stala nástrojom obnovy našej viery.

V tajomstvách ruženca je skutočne zachytená celá naša viera. Kto drží v rukách ruženec, drží v rukách celú katolícku vieru! Uvedomovali si to aj pátri dominikáni, jezuiti i františkáni, ktorí pred tristo rokmi vyzývali okolitý ľud k obnove katolíckej viery. Ruženec bol neodmysliteľným prostriedkom tejto obnovy.

Vidíme to aj sami na sebe a na našej spoločnosti, že viera je považovaná iba za súkromnú záležitosť a je vytlačaná z verejného života. Úmyslom Svätého Otca je, aby sa veriaci snažili znovu objaviť krásu a radosť z viery, zmysel života, ktorý nezískajú ani v majetku, ani v peniazoch, a aby sa nebáli priznať sa k svojej viere. Vydávať svedectvo a získavať ľudí pre túto vieru vlastným životným príkladom - toto je najväčšie poslanie a pranie súčasného Nástupcu sv. Petra.

Ježišova osoba je v strede nášho záujmu, keď prichádzame a zúčastňujeme sa na fatimských sobotách. Lebo ruženec nám dáva vždy šancu pozorovať celý Ježišov život. S Máriou a s celou Cirkvou v tejto modlitbe môžeme precítiť radosť, svetlo, utrpenie a slávu Božieho Syna. Preto iba vo sväté meno Ježiš s Máriinou pomocou skladáme všetku svoju nádej a dôveru.

Ján Pavol II. vyslovil najkrajšie ružencové vyznanie, kde naplno vyjadril svoju lásku k tejto mariánskej modlitbe. Píše: *Je to*

nádherná modlitba! Nádherná vo svojej jednoduchosti a hĺbke! ... Ruženec je sladká reťaz, ktorá spája človeka s Bohom. Ruženec je podľa neho modlitbou rodiny - predovšetkým za pokoj a za vieru v rodinách. A skutočne, vždy to bol prostriedok, ako si naši ľudia v rodinách po stáročia udržiavali základné pravdy viery bez toho, aby študovali ťažké teologické traktáty. Spolu s Máriou prežívali aj vlastné tajomstvá života, ktoré im Matka Božia svojim príkladom osvetľovala. Naučila ich žiť v rodine za každých okolností, radovať sa, ale i strácať a trpieť. Vedeli ďakovať za všetko, čo im Boh v živote dal, ale aj za to, čo im vzal pre ich zdokonaľovanie sa v láske.

A ako je to v našich rodinách dnes?! Pre rodičov je čoraz ťažšie sprevádzať vlastné deti v rozličných obdobiach ich života. Prehlbujú sa totiž generačné rozdiely, mladí žijú vždy rýchlejšie, nestíhame držať s nimi tempo, nie sme takí dobrí v kultúre techniky a tak sa vzdialenosť medzi generáciami stáva čoraz väčšou. No, o čo viac sa dnes žije rýchlejšie, o to viac sa žije aj povrchnejšie. Preto je toľko rodinných nešťastí a sklamaní. Nemáme čas na budovanie pravých rodinných a medziľudských vzťahov. Sme málo spolu a málo hľadáme to, čomu rozumejú všetci ľudia v každej dobe a v každej generácii - pravú ľudskosť a lásku! Tam, kde sa stráca viera, tam sa stráca aj ľudskosť, aj láska. Aj najkrajšia láska často vyprchá, ak sa do nej dostane otázka peňazí. A tak to bolo vždy, nielen teraz v čase finančnej krízy, keď mnohí pociťujú nedostatok. Koľké rodiny sa rozpadnú práve kvôli peniazom. Najviac však zarazí lakomstvo u nás starších. Potrebujeme

čoraz menej, ale o to vášnivejšie hromadíme pre svoj život, hoci ten od nás uteká. Poznám veľa ľudí, ktorí sa aj na staré kolená rozišli s rodinou i s priateľmi. Jedno na ich životnom príbehu bolo spoločné: opustili lásku k Bohu i lásku k svojim. Stratili vieru, stratili princípy, stratili zábrany.

Modlitba je prostriedok, ktorým si vieru v rodine možno udržať. Znova sa preto začnime modliť v našich rodinách! Nemali by sme byť spokojní so svojou vierou, pokiaľ nenaučíme niekoho z rodiny modliť sa ruženec. Nie nasilu, to sa nerobí. Neustále však pozývajte svojich domácich k modlitbe, ochotne im ukážte a vysvetlite, na ktorých zrnkách ruženca sa modlia príslušné modlitby - Otče náš, Zdravas a Sláva Otcu.

Začať sa modliť v rodinách - to si **hlavne od chlapov vyžaduje obrovskú dávku pokory** - ukázať sa pred tvárou rodiny ako človek sklonený pred Bohom, ako človek prosiaci. Viem, že často sú to iba ženy, ktoré modlitbu ruženca držia nad vodou. Ako chlapi sme si odvykli od takýchto prejavov, pretože dlhé roky modliacich sa mužov ideologická propaganda vysmievala a znevažovala ich. Modliaci sa muž je preto najsilnejším svedectvom viery pre dnešnú dobu. Nájdite si v rodinách čas i odvahu sadnúť si k stolu, alebo na gauč obývačky a spoločne sa modlite. Ak vám táto odvaha ešte chýba, môžete začať pomaly, už v tomto mesiaci v našich kostoloch, na októbrových pobožnostiach. Vytvorte aj skupiny chlapov a nehanbite sa modliť ruženec pred všetkými. Poznám farnosti, kde sa aj chlapi modlia ruženec a funguje to.

Privedte tam aj svoje deti. Ja si spomínam, ako sme každý večer v októbri išli do kostola na októbrovú pobožnosť. Často aj potme. Kolkokrát sme pri tejto modlitbe ako deti podriekavali a poriadne sme ani nerozumeli tomu, čo sa modlíme. Boli sme roztržití ako všetky deti v ranom

veku. Samozrejme, že ako chlapi sme aj vystrájali. Pri našom kostole v rodnej obci boli veľké lipy, ktoré práve v tom čase zhadzovali lístie. Zahrabali sme sa pod lístie a číhali sme na prvú príležitosť, kedy budeme môcť niekoho vystrašiť. Aj napriek týmto šibalstvám sa v nás vytváral pocit spolupatričnosti i akýsi zvyk spoločne sa modliť a neskôr aj hlboká potreba siahnuť po ruženci, hlavne v tých ťažších chvíľach života. Priúčajte modlitbe ruženca svoje deti!

Veľkým príkladom lásky k ružencu nám boli vždy naši kňazi. Ruženec - modlitba, ktorá zblízuje - nech je po Svätom Písme jedným z prvých nástrojov obnovy viery v našich rodinách. Uvedomme si, kam až išiel Boh, aby si vzal naše hriechy a dal nám svoje nebo. Kam ale ide naša obetavosť, vernosť a láska?! Myslíme na dušu a na to, čo dávame tým svojim najbližším, ktorí vedľa nás žijú - čo im dávame do života?! **Najdrahší je vždy dobrý príklad a modlitba.**

Keď Cirkev i celá Európa toľko trpeli pod nájazdmi Turkov, ktorí celé stáročia ničili kultúru a hrozili zničením kresťanstva, boli oslobodené mocou ruženca, ktorý vyprosil porážku Turkov v bitke pri Lepante 1571. Vtedajší pápež Pius V. pripísal toto víťazstvo Panne Márii Ružencovej a ustanovil aj jej spomienku v cirkevnom kalendári. Koľko obrátení, uzdravení, požehnaní, zmierenia a pokoja sa jeho prostredníctvom už dostalo aj našim rodinám?!

Drahí bratia a sestry, usilujme sa žiť i umrieť s ružencom v rukách. Do rúk Matky Božej ružencovej vložme všetko, čím sme a čo máme a môžeme vykonať. Vložme tam aj svojich blízkych a celé naše rodiny. A z jej rúk očakávajme od Boha všetko potrebné pre posilu našej viery, potrebnej na naše posvätenie a spásu.

Mons. Bernard Bober
prevzaté, krátené

Spoločenská etiketa platí aj v kostole (1. časť)

Pravidlá slušného správania a spoločenskú etiketu by sme mali dodržiavať aj v chráme. Žiaľ, často na to zabúdame. Hovorí odborníčka na neverbálnu komunikáciu Olga Škvareninová.

Platia pravidlá etikety už pri vstupe do kostola?

Človek, ktorý vchádza do kostola a chce sa zúčastniť na slávení svätej omše, by mal byť čisto, vkusne a aj trochu sviatočne oblečený. Dámy by sa mali vyhnúť mikrosukniam a hlbokým výstrihom, páni krátkym nohaviciam. To, čo si dnes najmä v lete ľudia obliekajú do kostola, je vhodné skôr na kúpalisko.

Možno niekto namietne, že vo svojom voľnom čase sa môže obliecť, ako chce. No nie je účasť na svätej omši slávnostným a radostným trávením voľného času? Nie je to svetlý bod všedného života? Tomu by potom malo zodpovedať aj oblečenie.

Ak vchádza do kostola alebo z neho vychádza manželský pár, respektíve muž a žena, kto vchádza a vychádza prvý?

Prvý by mal do kostola vchádzať muž. Keďže väčšinou sú dvere do kostola drevené, teda aj ťažké, mal by ich pán otvoriť a podržať dáme. Do budovy alebo do miestnosti, kde nie sú presklené dvere, vchádza ako prvý muž. Ak sa zostupuje v kostole dolu schodmi, ako je to napríklad v kostole kapucínov v Bratislave, prvý by mal schádzať dolu schodmi pán. Pri chôdzi hore schodmi by mala ísť prvá žena, muž by mal nasledovať za ňou. V oboch prípadoch ide o to, aby pán mohol prípadne poskytnúť dáme oporu.

Ako je to so sedením v lavici, má na kraji sedieť muž alebo žena?

Na kraji sedí muž, žena by tam nemala sedieť. Ak vchádzajú muž a žena do lavice, ktorá je už skraja obsadená, prvý do lavice vstupuje muž, aby žene uvoľňoval cestu. K sediacim ľuďom sa otáčame tvárou, pozrieme sa na nich a povieť „ďakujem(e)“. Lavice v kostoloch sú však zvyčajne úzke, preto by sa mali obsadzovať zo stredu, nie od kraja.

Stáva sa, že keď niekto vojde do kostola, okamžite sa všetci prítomní otočia smerom k dverám... Dokonca prichádzajúci ľudia

rozptyľujú ich pozornosť až tak, že sa prestanú modliť. Ako možno ľudí upozorniť, aby sa neotáčali, ale sústredili sa na pravú podstatu, pre ktorú sú v kostole?

Nie je slušné otáčať sa a obzeráť si človeka, ktorý vchádza do kostola. Moja otázka potom znie, prečo sú ľudia, ktorí sa otočili, v kostole? Preto, aby videli, kto do chrámu vošiel? Sú tam pre klebety alebo pre Pána Ježiša prítomného v Eucharistii? Ľuďom, ktorí sa otáčajú a koncentrujú na okolitý svet, by som neverila, že ich viera je pevná. Možno sú v kostole iba preto, že sa tam jednoducho patrí prísť v nedeľu a v prikázaný sviatok. Účasť na svätej omši nie je o tom, že idem do kostola, lebo nemám čo iné robiť, a potom všetkých oklebetím, aké tá mala šaty, topánky, ako bola namaľovaná, ako mala upravené vlasy.

Keď zbadám v kostole známeho, ako ho môžem pozdraviť? Je vôbec pozdrav v kostole prípustný?

Známeho, ktorý je od nás ďaleko, stačí skontaktovať očami, pousmiať sa, kývnuť hlavou. Keď sa s ním chceme rozprávať, môžeme ho počkať po svätej omši a vonku si pohovoriť. V kostole nie. Kostol nie je kaviareň.

Ako upozorniť ľudí, ktorí sa pred nami alebo za nami počas svätej omše rozprávajú?

Osobne si neviem takú situáciu predstaviť, nikdy som sa v nej neocitla. Všetko je však o komunikácii. Možno by som povedala: Prepáčte, vyrušujete ma. Rozprávajúcich sa treba upozorniť vhodne, čo najkratšie a najúctivejšie, aj s milým úsmevom. Nikdy totiž neviete, prečo a o čom sa tí dvaja rozprávajú, hoci by sa rozprávali nemali. Okrem hlasného hovoru nás môžu rušiť v kostole aj iné veci. Som nefajčiarka a prekáža mi cigaretový zápach. Takisto ľuďom môže byť na ťarchu výrazný parfom, pach tela, nepríjemný dych, zápach oblečenia, hlasný hovor, uprený pohľad, lebo to všetko zasahuje do ich osobnej až intímnej zóny. Aj milovník cesnaku či cibule by ich mal konzumovať až po svätej omši.

S takýmito okolnosťami sa však stretávame aj v bežnom živote, napríklad v preplnenej mestskej hromadnej doprave. I tu sú tesne vedľa

seba ľudia, ktorí sa nepoznajú, no musia spolu istý čas koexistovať. V kostole túto situáciu možno riešiť tak, že sa presunieme na iné miesto, alebo si sadneme na kraj lavice, a tak aspoň z jednej strany budeme mať osobnú zónu nedotknutú.

Napriek tomu, že kňazi na to upozorňujú a elementárna slušnosť káže vypnúť si pred vstupom do kostola mobilný telefón, často sa stáva, že počas svätej omše niekomu telefón zazvoní, ba dokonca niekto v kostole aj telefonuje...

Môže sa to prihodiť, s tým treba počítať, sme jednoducho ľudia, sme omylní. Aj pri zvonení cudzích mobilných telefónov však ide v prvom rade o našu osobnú koncentráciu na svätú omšu. Ak sme plne sústredení, nevyruší nás nič a nikto. Ak mobil zvoní dlho a je navyše blízko, sme z toho nervóznejší, ako keď sa zvonenie ozýva v dialke. No prijať hovor alebo esemeskovať v kostole je neslušné.

Existuje „predpis“ na správne/dôstojné sedenie v laviciach a celkovo správanie v kostole? Vykladanie nôh na kľačadlá, obzeranie sa po iných ľuďoch, prípadne po múroch počas bohoslužby, zhrbenie tela, zvesenie hlavy...?

Sediť treba spoločensky vhodne a uvoľnene, nie upäto. Nohy by mali byť pod kľačadlom. Kľačadlo je na kľačanie, preto sa aj tak volá, nie je to opierka na nohy. Čo sa týka sedenia v kostole, či vystrete, alebo so zvesenými plecami, na neexistujú nijaké pravidlá. Každý môže sedieť tak, ako je mu vhodné a ako sa cíti pohodlne, pokiaľ si nevyloží nohy na lavicu. Či má človek opreté čelo o ruky, alebo sa hrbí, to je jeho vec. Možno niekto vníma viac slová, keď ho nerozptyľujú vizuálne podnety.

Chcela by som však upozorniť na dve iné veci: keď niektorí ľudia „kľačia“, kolená majú na kľačadle, zadnou časťou tela sa však opierajú o lavicu, na ktorej predtým sedeli. To nie je kľačanie. Kľačanie je, keď sa celou váhou tela opieram o kolená a nepodopieram sa sedacom časťou tela o lavicu. A ak má človek choré kĺby alebo akékoľvek iné zdravotné problémy, môže zostať sedieť. Nemusí stáť ani počas tých častí svätej omše, pri ktorých sa státie vyžaduje. Keď ma totiž niečo bolí, koncentrujem sa na bolesť, a v kostole by som sa mala koncentrovať na

stretnutie s Pánom.

Môžem užiť lieky a zapíť ich vodou počas bohoslužby?

To je v úplnom poriadku, pravdaže, nie počas premenenia, minútka-dve počkáme. Keď má niekto alergickú reakciu, rozkašle sa, treba mu ponúknuť vreckovky alebo cukrík - ak ho máme v taške. Sme ľudia a tieto veci sú ľudské.

Do chrámov prichádzajú aj ľudia, ktorí sú zvyknutí na svoje „stále“ miesto v kostole. Ako reagovať, keď je okolo nás množstvo voľných miest, ale niekto k nám príde a povie: „Dovolíte, prepáčte, ale toto je moje miesto?“

Nárokovat' si na lavicu v kostole súvisí s tým, že človek sa na istom mieste cíti príjemne, akoby bol doma. Tak ako si v obývačke obsadia niektorí ľudia kreslo alebo diaľkový ovládač k televízoru, tak si daktori v svojej mysli zarezervujú aj verejné priestranstvo - lavičku v parku alebo sedadlo v kostole, ktoré sa tým stáva ich osobným územím. Ak niekto iný obsadí toto ich teritórium, vyvolá v nich napätie, nepokoj, nervozitu. Takto uvažujúci človek nebude spokojný, kým nebude sedieť na svojom mieste. Na druhej strane však nemá právo vynútiť si ho. Menovky ani rezervácie na miesta v kostoloch nejestvujú, nie sme v divadle ani v reštaurácii. V sporoch o miesto na sedenie spravidla ustúpi ten, kto je ľudskejší a empatickejší.

Vám sa ešte nikdy v kostole nestalo, že by niekto chcel sedieť na vašom mieste?

Sediť nie, ale stáť áno (smiech). V Trenčíne sa raz pred svätou omšou istá pani postavila tesnučko ku mne. Prestala som sa modliť, lebo stála pri mne tak blízko, až sme sa dotýkali telami, čo bolo neprijemné. Spýtala som sa, prečo sa na mňa tlačí, keď okolo je veľa voľného miesta na státie. Odpovedala, že ona chce stáť na tom mieste, na ktorom stojím ja. Tak som sa pýtala ďalej, či je to jej miesto, na ktorom zvykne stáť. Odvetila, že nie, ale jej sa to miesto páči a chce na ňom stáť. V duchu som si vravela, že toto je silná káva. Najskôr som sa neposunula, no po nejakom čase som trochu odstúpila. A vtedy som pochopila, prečo asi mala táto pani záujem o „moje“ miesto. Vonku bolo veľmi horúco a v tomto kostole je mramorový stĺp. Keď som pri ňom stála, cítila som príjemný chlad a nebolo mi tak teplo. Možno pani vedela, že pri stĺpe jej

bude chladnejšie. Nech už to bolo akokoľvek, nemám právo posudzovať jej správanie. Kostol ani sväté omše nie sú na to, aby som sa sporila, kde budem sedieť či stáť, ani si vyhradzovala miesto na sedenie či státie.

Má starší pán okamžite uvoľniť miesto staršej dáme?

Ák má pán zdravotný problém, nie. Okrem toho v kostole je určite aj niekto mladší alebo zdravší, kto ju môže pustiť sadnúť si. Mladší však nemusí automaticky znamenať aj zdravší.

Najmä v mestách prichádzajú veriaci na svätú omšu s plnými nákupnými taškami alebo študenti či turisti s batohmi. Ako a kam tieto veci umiestniť?

Treba ich uložiť tak, aby nezavadzali ostatným ľuďom. To si od človeka vyžaduje, aby bol dobrým pozorovateľom a vedel odhadnúť situáciu i priestorové možnosti. S nákupom ani s batožinou netreba chodiť hore-dolu po laviciach, ani nimi netreba zablokovať lavicu skraja.

Keď prídem neskôr na svätú omšu, chcem si sadnúť, ale voľné miesto je len v prvej lavici, ako sa tam čo najnenápadnejšie dostať?

Normálne idem, ak mi klopkajú opätky, snažím sa ísť po špičkách, ani rýchlo, ani pomaly, nie stredom, ale krajom, aby som nerušila ostatných, ktorí prišli včas. Zväčša meškajú takí ľudia, a potom idú cez celý kostol dopredu, ktorí chcú, aby si ich ostatní všimli. Každý by sa však mal usilovať stihnúť začiatok svätej omše, aj keď nie vždy je to z rozličných príčin možné.

Ako reagovať pri znaku pokoja a bratskej lásky, keď sme chorí? Podat' alebo nepodat' ruku?

Prvé pravidlo je, že keď som chorá, smrkám, kašlem, kýcham, zostanem doma a nešírim

chorobu ďalej. Malo by to platiť i pre veriaciach, i pre kňazov. Keď sa mi chce kýchnuť, ak stihnem, vytiahnem vreckovku, keď nestihnem, kýchnem do ľavej ruky, lebo pravá sa podáva. Podala som ruku aj ľuďom, ktorí mali na tej svojej ekzém. Nemám s tým problém.

Dnes sa mi však zdá, akoby si ľudia podávali ruky v kostoloch menej. Kedysi bolo dobrým zvykom otočiť sa k ľuďom vedľa vás, pred vami, za vami. Dnes pribúdajú ľudia, ktorí nepodávajú ruku nikomu. Možno sa vytratila istá spolupatričnosť, lebo dotyk má z neverbálnych prostriedkov najväčšiu komunikačnú hodnotu. Dotykom, podaním ruky sa prenáša medzi ľuďmi obrovské množstvo informácií. Možno je to aj zo strachu pred chorobami, ale nemôžeme žiť v sterilnom prostredí. Vírusy a baktérie striehnu všade, základ je, že po príchode domov si poriadne umyjem ruky pod tečúcou vodou.

Môžu si páni dať v kostole ruky do vreciek na nohaviciach?

Ruka vo vrecku dáva človeku istý pocit bezpečia a ochrany. Signalizuje neistotu, potrebu pomoci, ochrany. V kostole by sme však mali mať ruky spolu, zopnuté.

Ktorý zlozvyk prekáža v kostole vám?

Najviac sa mi nepáči, keď kňaz aj s miništrantmi po svätej omši odchádzajú, a hoci sú ešte stále pri svätostánku, ľudia sa postavlia a hrnú sa preč. Pripomína mi to záver divadelného predstavenia, keď niektorí diváci utekajú do šatne po kabáty. Kam sa náhlia? Nedokážu vychutnať doznievanie povznášajúcich pocitov? A opäť sme pri etikete: najskôr odchádza kňaz s miništrantmi a až po nich veriaci.

prevzaté z Katolíckych novín

Uznať pravdu o sebe a o Bohu

*Iba skutočne pokorný človek
je schopný skutočného pokánia.*

Iba taký bude spasený.

Nik iný sa do neba nedostane...

Pokorných ľudí dnes nevidno, pokorných ľudí sme vytlačili na okraj našich životov a to spôsobom života, aký sme sa rozhodli v tejto modernej dobe viesť. Pokora sa už nenosi, jednoducho vyšla z módy. Módný

človek je človek sebavedomý, ktorý vie, čo chce, ktorému nešlapú po hlave iní, ale naopak, on kráča po chrbtoch iných vyššie a vyššie.

Dnes sa nosí preferovanie seba, svojich kvalít za každú cenu, hoci by aj neboli pravdivé, hoci by si ich aj nemal, keď ich vieš dostatočne lákavo predať, ľudia ich všetkými desiatimi od teba kúpia. Jednoducho dnes nie je dôležitý obsah, ale obal - nie je dôležité, kto skutočne si, ale ako navonok vyzeráš, ako na iných

pôsobíš, ako ich vieš strhnúť za sebou, aby potom bez rozumu v ošiali zvelebovania boli schopní úplne vyprázdiť svoju peňaženku a naplniť ju ani nie tak tebe, ako tvojim manažérom, ktorí ťa, mimochodom, ak si si to v omámení slávy nevšimol, iba používajú ako výhodný tovar na získanie veľkých peňazí. Pokorného človeka dnes všetci zrazia k zemi, nič nedosiahne, nikto sa oň nebude drať, je prosto nevýhodným tovarom. Preto musíme všetkým natľcť do hlavy, že pokora je minulosť. Vitaj, zvelebovaná pýcha!

No pravda zostáva pravdou, aj keď ju tisíckrát nazveme klamstvom a klamstvo zostáva klamstvom, aj keď by sme ho tisíckrát odeli do šiat pravdy. A pravda je taká, že iba skutočne pokorný človek je schopný skutočného pokánia. A iba taký bude spasený. Nikto iný sa do neba nedostane. Pokánie totiž znamená odvrátenie sa od zla a prílnutie k dobru v Kristovi tak, ako to chce on. Prečo toto nedokáže pyšný človek? Pýcha je totiž život v klamstve - v klamstve o sebe, o druhých a o Bohu. Pyšný človek nikdy neprijme pravdu, že on potrebuje očistenie, že mnohé jeho skutky sú zlé. Radšej bude žiť v klamstve, hoci si uvedomuje, že to je klamstvo, pretože mu z tohto klamstva plynie veľa výhod. Tak prečo byť pokorným?

Pokora je naopak život v pravde - v pravde o sebe, o druhých a o Bohu. Len ten, kto žije v pravde, teda kto pravdu nielen chce spoznať a hľadať, ale ju aj prijíma a uvedomuje si ju a následne podľa nej aj koná a žije, len ten dokáže prijať Boha takého, aký skutočne je aj s jeho slovami, s jeho radami, napomenutiami a usmerneniami, ktorými človeka postupne vedie cez pokánie k sebe samému do svojho milujúceho srdca. Žiť niekoľko nasledujúcich právd, ktoré vedú ku skutočnému pokániu, dokáže iba skutočne pokorný človek. Prvá pravda znie:

„Ježiš dokonale pozná skutky každého z nás a dôvod nášho konania a predsa nás všetkých miluje.“

Nemá význam nejaký hriech pred ním zatľkať, pretože neoklameš jeho, ale iba seba. Iba skutočná pravda ťa oslobodí. V prvom rade je potrebné uznať, že aj ja som hriešny a potrebujem sa od svojho hriechu odvrátiť. V druhom rade je potrebné uznať, že aj druhý človek má právo na zmenu, právo byť spasený a Bohom milovaný napriek tomu, že konal veľmi zle a hriešne... Jedine pokorný človek toto dokáže a pravda ho oslobodí. Pyšný nikdy neuzná svoju hriešnosť a druhých bude posielat' priamo do pekla. No tieto klamstvá o sebe a o druhých sa postupne obviňujú okolo duše takého človeka ako reťaz strachu a nedôvery, až sa po čase nemôže taký človek hýbať a udusiť sa. Pyšný človek, ktorý si vyrába vlastné „pravdy“, nakoniec sám seba

odsúdi na večné nešťastie. Pyšný človek neprijme skutočný obraz o Bohu, ktorý je pre nás nepredstaviteľnou láskou. Vytvorí si svoj vlastný obraz Boha a ak Boh nebude postupovať podľa jeho plánu, podľa jeho predstáv, odmietne ho aj so všetkým, čo mu Boh ponúkne. Možno to krásne vycítiť na smutno-smiešnom príbehu spred nebeskej brány, kde už čakal obrovský zástup tých „spravodlivých“. Po dlhom čakaní sa davom prehnala vlna šuškania: „Bude odpustené aj tým druhým - tým hriešnym...“ Sem-tam sa začali dvíhať nespokojné hlasy: „Tak toto je nespravodlivé. My sme sa koľko namáhali a oni budú rovnako spasení ako my?“ Postupne hlasy silneli a začali sa objavovať aj potupné reči až preklínania na adresu samého Boha. V tom momente boli všetci zatratení...

Prijať skutočnú pravdu o Bohu a o jeho láske, o jeho bláznivej, nepochopiteľnej, nelogickej láske podľa našich ľudských merítok, bude veľmi ťažké. Iba ten, kto bude schopný v pokore túto pravdu prijať, iba ten

zvládne prejsť cez toto úskalie a byť spasený. Pyšný človek to nezvládne, hoci ako by bol spravodlivý a čnostný, aj keby naozaj nevykonal vo svojom živote veľa zla, iba pár drobných prehreškov, avšak zakladajúci si právo na spásu na tomto svojom „dobrom“ živote, na klamstve, že vlastnými silami môže byť spasený, nijako neprijme, že tí druhí, ktorí si to v živote užívali, no predsa sa dokázali pokoriť pred Bohom, uznať svoju vinu a prosiť ho o milosrdenstvo, môžu byť rovnako spasení ako tí spravodliví... Presne toto bolo veľkým problémom aj pre starozákonných ľudí (Ez

33, 12-20), ktorí Bohu vyčítali, že ak spravodlivý zhrší a zostane na svojej hriešnej ceste, nezapočíta sa mu ani jeden z jeho skutkov, no ak sa hriešnik obráti a začne konať spravodlivo, neprípomenie sa mu ani jeden z jeho zlých skutkov. Tiež vtedy Bohu vyčítali, že je nespravodlivý... No Boh rozmyšľa úplne inak ako my ľudia. Nemôžeme pochopiť jeho zmyšľanie - sme príliš maličkí a ak to v pokore neuznáme, neprijmeme Boha takého, aký skutočne je, nebudeme s Ním chcieť stráviť celú svoju večnosť...

Pravdou stále ostáva, že kto chce, ten sa do neba dostane. Pýcha však človeka uzatvorí do seba, do svojich vymyslených právd a ani Boh takého človeka nepohne z jeho postoja, aby sa obrátil a vrátil k nemu - aby konal pokánia. Boh bude musieť, aj keď s Božím plačom, rešpektovať ich slobodné rozhodnutie. A tak nakoniec budú iba dva druhy ľudí. Tí, ktorí Bohu povedia: „Nech sa stane tvoja vôľa!“ a tí, ktorí Boh povie: „Nech sa stane tvoja vôľa!“

www.misie.sk
prevzaté, krátené

Modlitba šťastného života

Krátky variant: (vždy, keď ťa napáda nejaké pokušenie aj v najmenších myšlienkach)

V tvojom mene, Ježišu, sa zriekam tejto myšlienky hnevu, strachu, neodpustenia...

(doplň to, k čomu ťa zlý práve pokúša). Nech všetko toto zlo navždy odíde odo mňa aj so všetkými zlými duchmi pod Tvoj kríž, Ježišu, a úplne sa ti tam podriadi a nikdy sa už nevracia ani ku mne, ani k mojím blízkym! Amen!

Ježišu, ty si môj jediný Pán.

Duchu Svätý, prosím, naplň ma svojou

láskou, milosrdenstvom, dôverou k Tebe, múdrosťou, odvahou, pokorou, radosťou...

(to, čo je protiváhou zla, od ktorého si sa práve zriekol). Ježišu, vytvor okolo mňa **ochranný štít svojej lásky a krvi**, cez ktorý ku mne neprenikne nijaké pokušenie ani zlo a **premeň ma v seba - v Lásku**, lebo ty si Láska. Vládni nado mnou a rob si so mnou a cezo mňa, čo chceš, aj proti mojej vôli! Amen!

P. Róbert Balek SVD

Modlitba za farnosť na príhovor blahoslavenej Zdenky

MODLITBA

Všemohúci a večný Bože,

v tebe žijeme, hýbeme sa a sme;

ty skrze svojho Ducha vkladáš do srdc veriacich dary svojej láskavosti

a vedieš ich k vyšším svätosti.

Ty si dal blahoslavenej Zdenke milosť, aby v tebe viac milovala iných, ako seba;

na jej príhovor daruj veriacim a dobrodincom našej farnosti hojnosť zdravia tela i duše,

aby ťa z celého srdca milovali a ochotne plnili tvoju vôľu.

Ty si sestru Zdenku denne posilňoval silou Eucharistie,

aby rástla v duchu modlitby i služby

a prijal si obeť jej života;

na jej príhovor daj,

aby láska k blížnemu, zmysel pre obeť a skutky milosrdenstva

nepatrili v našej farnosti iba do minulosti,

ale aby sme si všetci stále viac uvedomovali,

že v dnešnej uponáhľanej dobe bez tvojej lásky a pomoci

nenájdeme pravé miesto ticha

a silu pre každodenné svedectvo o tvojej láske

ani vo svojom srdci, ani nikde na zemi,

ale len v tebe,

ktorý nás posilňuješ a vedieš

v radosti a nádeji.

Skrze Krista, nášho Pána.

POZÝVAME VÁS

DETSKÝ SPEVOKOL PRAMĽENOK

Pozýva všetky deti na detské sväté omše,
ktoré sa konajú každú nedeľu o 9:00
v Kostole Božského srdca v Partizánskom.

Deti, ktoré sa chcete na omšiach aktívne zapojiť spevom,
príďte na nácviky spevokolu vždy
v sobotu o 14:30 a v nedeľu o 10:00 do priestorov fary.
Tešíme sa na Vás!

Liek: Ruženec v granulách

ZLOŽENIE: Každý ruženec obsahuje: 1 Verím v Boha, 6 Otče náš, 53 Zdravas' Mária, 6 Sláva Otcu a 1 Otče náš, Zdravas' Mária a Sláva Otcu na úmysel Svätého Otca.

ÚČINOK: Božia milosť.

LIEČEBNÁ KATEGÓRIA: Horlivé posvätenie.

UŽÍVANIE: Odporúča sa silné dávkovanie.

PRI PREDÁVKOVANÍ: Pokiaľ bol užitý vo veľmi vysokých dávkach, môže mať následky: nával radosti, zanietené chvály Boha, rozvoj lásky.

INTERAKCIE: Je možné, dokonca žiaduce, užívať ho spolu s ostatnými modlitbami a sviatosťami.

ODPORÚČANÉ DÁVKY: Jedna až štyri denne.

LIEČEBNÝ PREDPIS: Proti duchovnej vlačnosti pomáha na ceste k svätosti, odstraňuje nutkanie k svätuškáreniu, zbavuje pokušenie, odstraňuje kyslosť a záťaž svedomia, vyslobodzuje duše z očistca.

SPÔSOB DÁVKOVANIA: Ústne podávanie. Prijímať so zbožnosťou a uzobranosťou. Účinky sa môžu zlepšiť, keď ho prijíma skupina.

NEŽIADUCE ÚČINKY: Pokiaľ sa modlí dobre a každý deň, môže spôsobiť kruh nad hlavou.

KONTRAINDIKÁCIE: Nie sú.

PLATNOSŤ: Nepodlieha žiadnej forme zhoršenia.

VÝROBCA: Laboratórium Blahoslavenej Márie.

Prevzaté z internetu

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.